Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8408
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

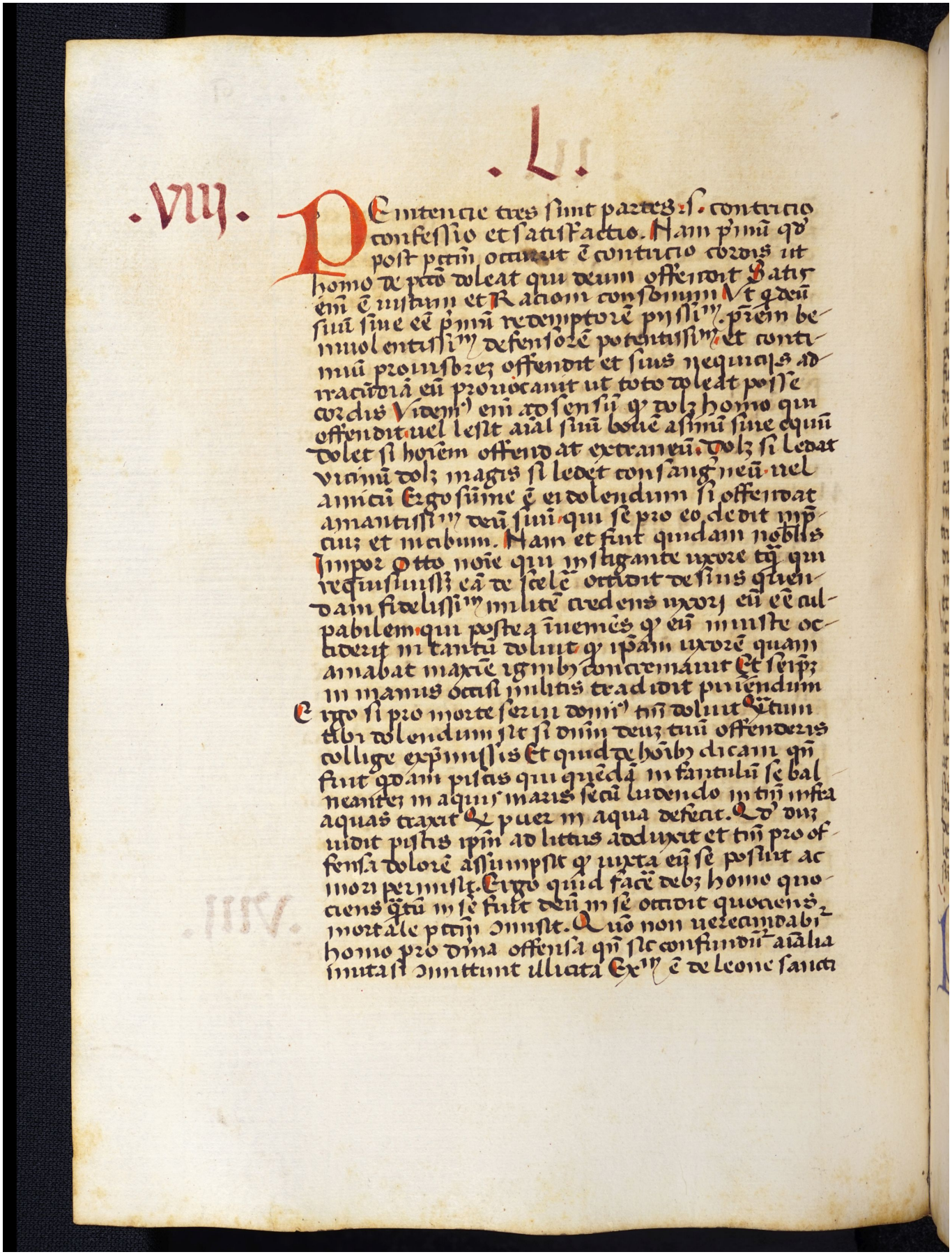

.VIIII.

.Li.

Penitencie tres sunt partes .s. contritio confessio et satisfactio. Nam primū qd̄ post primū obtinet ē contritio cordis ut homo de prō doleat qui deum offendit. Satis ém ē iustum et Rationi consonum. Vt qd̄ ei sui sine ē primū redemptorē pessimū. primū benignissimū defensorē potentissimū et continuū promptorē offendit et sibi nequissimū adiutorē ei pronocauit ut toto doleat posse cordis. Videmus ém ad sensū q̄ dolz homo qui offendit uel lesit aiāl sibi similē sine equū dolet si horiem offendat extraneū. dolz si ledat vicinū dolz magis si ledat consanguineū uel amicū. Ergo sūme ē ei dolendum si offendat amantissimū deū sibi qui se pro eo dedit mortui et mebum. Nam et fuit quidam nobilis impor Otto noie qui instigante uxore tū qui requiescat cā de scelē ottidit de sibi quendam fidelissimū militē credens uxori ei ee aulpabilem qui postea inuentes q̄ ei minime occidit nisi tantū dolui q̄ ipam uxorē quam amabat maxīe ignibz concremauit. Et seipz in manus ottonis militis tradidit puniendum ergo si pro morte serui dñi tui doluit tibi dolendum fuit si dñm deuz tuū offenderis colligere expimus. Et quid de horiby dicam qui fiunt qd̄am pisces qui quedā in fantulū se balneantes in aquis maris secū ludendo in tui infra aquas traxit. Et puer in aqua defecit. Qd̄ dū uidit pisces ipm ad litus adduxit et tui pro offensa dolorē assumpsit q̄ iuxta ei se posuit ac mox permisit. Ergo quid facē debz homo quociens qtū in se fuit deū in se ottidit quociens mortale pcm̄ admisit. Quō non uerecundabi homo pro dina offensa qui se confundi aāla imitasi admittunt ulciata. Exi ē de leone sancta